

„Când m-aplec peste mici pupitre de lemn...”

Gazeta învățământului

Organ al Ministerului Învățământului și Culturii și al Comitetului Central al Sindicatului Muncitorilor din Învățământ și Cultură

ANUL IX, Nr. 429

Vineri 28 iunie 1957

4 PAGINI 25 BANI

De Ziua Învățătorului

Începând cu acest an, învățătoria de pe întreg cuprinsul patriei noastre va sărbători, la 30 iunie, „Ziua învățătorului” — prilej de trecere în revistă a succesorilor obținuți în opera de instruire și educare a ființei generării și de ridicare culturală a poporului.

„Ziua învățătorului” va constitui un act de acum înainte, un bilanț al muncii patriotice și de mare răspundere pe care slujitorii școlii o depun cu abnegație pentru pregătirea viitorilor cetățeni ai țării, cărora generația de astăzi le va încredința în viitor destinele patriei noastre socialiste.

Această nobilă misiune învățătorii o îndeplinesc muncind cu perseverență și de zi, pentru a transmite elevilor temeinice cunoștințe științifice, rod al muncii și experienței generațiilor trecute, pentru a le forma deprinderi practice care să-l ajute să devină cit mai folositorii patriei, pentru a le sădi dragostea față de patrie, față de trecutul ei glorios, față de prezentul eroic în care se pun temeiurile pentru viitorul luminos pe care înseratul ce se pregătește azi pe băncile școlii trebuie să-l făurească, ducând astfel mai departe și apărând cu orice preț înălțimea și demnitatea ei.

Pentru a îndeplini aceste mărețe sarcini, Partidul Muncitoresc Român și Guvernul Republicii Populare Române, ca și întregul popor au acordat școlii și slujitorilor ei un permanent și prețios sprijin.

Trecând în revistă rezultatele muncii lor, învățătorii își vor exprima și cu ocazia acestei sărbători recunoștința față de clasa muncitoare care, prin munca ei, a creat largi posibilități pentru dezvoltarea învățământului, pentru îmbunătățirea condițiilor de muncă și de trai ale cadrelor didactice, recunoștința față de partid și de guvernul țării, care au dezvoltat școala noastră pe neapăsarea învățătura marxist-leninistă, țară

ce dă învățătorilor și profesorilor orientare, încredere și optimism.

Congresul al II-lea al Partidului Muncitoresc Român a deschis noi perspective dezvoltării învățământului nostru, arătând că trebuie urmate în viitor pentru ridicarea nivelului de pregătire a ființelor, prin legarea mai strânsă a școlii de producție, prin îmbunătățirea muncii de instruire și educare a elevilor, Direcțiile Congresului și Hotărârile Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român și ale Consiliului de Miniștri privilegiază la reorganizarea învățământului profesional și tehnic, la reorganizarea învățământului de cultură generală și la îmbunătățirea învățământului superior cu un nou avânt muncii învățătorilor și profesorilor, care obțin tot mai bune rezultate în pregătirea științifică și practică a elevilor, în educarea lor în spiritul dragostei față de muncă și față de patrie și în formarea lor multilaterală.

„Ziua învățătorului” constituie un mijloc de afirmare a hotărârilor cadrelor didactice de a-și înalta eforturile pentru a traduce în victorie politica partidului și statului nostru în domeniul învățământului și culturii, de a-și perfecționa măiestria pedagogică, pentru a-și îndeplini astfel cu cinste sarcina încredințată — de educatori ai generației de constructori ai socialismului și comunismului.

„Ziua învățătorului” trebuie să fie totodată un prilej de întâlnire a prietenilor trăiești între învățătorii și profesorii români, maghiari, germani și de alte naționalități din țara noastră.

Cu prilejul sărbătorii voastre va felicităm, dragi învățătorii și profesori, vă urăm noi și tot mai mari succese în activitatea nobilă și plină de răspundere închinată unei scop atât de măreț — creșterea și educarea tineretului nostru viitor.

MINISTERUL ÎNVĂȚĂMÎNTULUI ȘI CULTURII

LA MAREA SĂRBĂTOARE

Cu prilejul zilei de 30 iunie, „Ziua învățătorului”, C.C. al S.M.I.C. adresează tuturor cadrelor didactice un fierbinte și tovarășesc salut.

Oamenii muncii din învățământ și, alături de ei, întregul popor muncitor sărbătoresc, la 30 iunie 1957, prima „Zi a învățătorului”, din Republica Populară Română. Instituirea acestei sărbători este încă o dovadă a înaltei prețurii pe care o acordă partidul, guvernul și poporul nostru celor ce muncesc în școli, este un imbold puternic pentru obținerea unor noi și însemnate succese în domeniul învățământului.

În țara noastră slujitorii școlii îndeplinesc un jef nobil, pregătind noile generații de constructori ai socialismului, desfășurând o largă muncă de culturizare în rândurile oamenilor muncii și aducând o contribuție importantă la transformarea societății noastre în agricultură. Prin aceasta, educatoarele, învățătorii, profesorii și maistrii din școli participă activ la îndeplinirea operii de construire a socialismului în patria noastră liberă.

Puterea populară a creat cadrelor didactice condiții mereu mai bune de viață, precum și posibilități pentru o largă desfășurare a capacității lor creatoare atât în școală, pentru instruirea și pregătirea tinerilor generații, cât și în domeniul ridicării nivelului cultural al adulților. A fost îmbunătățit sistemul de salarizare a învățătorilor și profesorilor. Tinerii absolvenți intră în învățământ li se acordă o indemnizație de instalare, sint sprijiniți să-și înceapă cit mai bine munca. Învățătorii de la este primesc lauri de pămint pentru grădina și eșor cultivare contribuie la înlesnirea traiului lor, iar cei care lucrează în condiții grele primesc o indemnizație specială. S-au creat de asemenea, pentru cadrele didactice, magazine cu vânzare în rate. Peste 15.000 învățătorii și profesorii își petrec anual concediile de odihnă în stațiunile balneo-climaterice. Recent, Prezidiul Marii Adunări Naționale a reglementat problema concediului cadrelor didactice. Anual statul pune la dispoziția muncitorilor din învățământ sute de milioane lei pentru asistența socială. Toate acestea

ca și o serie de alte măsuri menite să îmbunătățească viața celor ce muncesc în școli le-au dat posibilitatea să-și înlezească eforturile în lupta pentru ridicarea nivelului activității lor didactice și obștești.

Un întreg sistem de măsuri oglindește grija partidului și guvernului de a crea cadrelor didactice largi posibilități pentru ridicarea nivelului lor ideologic-politic și pentru conștientizarea și perfecționarea măiestriei lor pedagogice. Zeci de mii de cadre didactice au urmat diferite cursuri de pregătire ideologică și de perfecționare profesională. De asemenea, un mare număr de învățătorii, folosindu-se de înlesnirile create de stat, studiază la secțiile fără frecvență ale instituțiilor de învățământ superior, obținând o calificare superioară. Sindicatul Muncitorilor din Învățământ și Cultură a pus la îndemina învățătorilor și profesorilor cărți prin bibliotecile volante și bibliotecile raionale, precum și posibilitatea de a-și procura biblioteci personale pe baza de împrumuturi acordate de C.A.R. Ex cursurile didactice-științifice, inițiate anul trecut în scopul largirii orizontului general al cadrelor didactice, vor cunoaște în acest an o considerabilă extindere, urmând să cuprindă circa 20.000 de participanți.

Răspunzând griji pe care le-o poartă partidul, guvernul și întregul popor muncitor, cadrele didactice se străduiesc să se ridice la înălțimea sarcinii de mare răspundere ce le-a fost încredințată, luptând pentru o temeinică pregătire a tineretului, pentru educarea patriotică, comunistă a acestuia. Îndeplinind sarcinile trasate școlii de partid și de guvern, învățătorii și profesorii contribuie cu entuziasm la acțiunea de politehnicizare a învățământului, înarmind pe elevii cu temeinice cunoștințe despre bazele științelor și ale producției moderne, cu deprinderile de a aplica în practică, în industrie și agricultură, cu

I. NISTOR
președinte al Comitetului Central al Sindicatului Muncitorilor din Învățământ și Cultură

(Continuare în pag. 4)

ÎNVĂȚĂTORULUI

Provestea profesiei tale este simplă și, totuși, complicată. Nu credem că, propriu zis, nu e o profesie. Poate că e o artă care cere măiestrie, talent. Au fost vremuri când loar-te mulți dădeau din cap, tăgăduind: unul care trăiește toată viața între copii și-i învață să buchisească. Și-i pune să repete ce-au buchisit ca papagalii. Care e conținutul profesiei? Unde-i e prestigiul? Tinerii îi întorceau spatele și se îndreptau spre alte cariere, de prestigiu, în care se întâlneau cu oameni în toată firea. Vechii prieteni, când auzeau că te-ai lăcut profesor, surideau încurcați și se lepădau de tine: un ratat. Tagmele suprapuse nu te ridicau deasupra doicilor și a guvernantelor. Cind riscau o părere și îndrăzneau să o susțină, eral grabnic apostrofai: „Iei, profesore! Ce te-ai pus la locul tău...”

Pe unii îi cunoști, sint gata și te priveșc încrezători; alții se feresc, ca la tine pe țurii, cu tremur în gene; alții te ignorază, nu știu ce ai cu ei și se ascund în întunericul lor opac. În ceștia îți ating sufletul dureros, ca o muștrare. E picătura de amar care sparge solemnitatea... Dar lecția începe... Ascultușul întrebărilor își tale drum înapoi a acestor ochi care se încrență. Caută zarea înțelegerii și curvintul omului. Și omul pornește să vorbească. Nu ca un copil, ci ca un om care se treacă din ochii și se trezește. Cine te vede, din afară, te crede între copii. N-au fost de față cind măiestria ta i-a prefăcut în oameni. Sint viitorii muncitori, ingineri sau savanți, tehnicieni, medici, poezi. Fără îndoială, și cite un pierdevăd. Și nu numai unul... Acesta, însă, te îndrăgește. Nu se poate să nu găsești, în sfîrca acestora care rezistă, înălțimile. Cioacănești cu băgare de seamă și cu răbdare. Știi sigur că ai să-i găsești. Îl dibuși și îi scapă. O tei de la început. Convingerea ta e că acolo, în întunericul ochilor care te priveșc urit, stă omul pe care-l cauți — măcar un om de treabă!

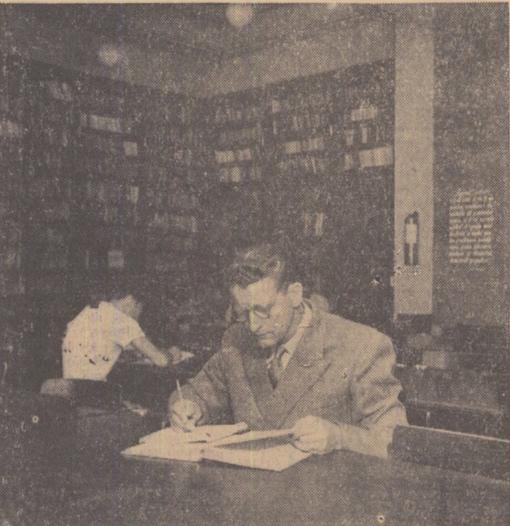
puțin copii și mai mult oameni. Căutător de oameni! Nu trăiești decit pentru aceasta. Bagl de samă, negreșit, că multe din cele spuse de acești oameni sint vorbele tale. Și parcă și unele gesturi. Te recunoști în ele ca un părinte în ochii copilului care-i seamănă. Dar e și ceva nou. Ca un mugur care se desloaie. În acest climat de primăvară, înima ta nu îmbătrânește niciodată. Ai găsit parcă apa vie care te ține în viață, în ciuda amarului de ani ce trec peste tine. În școala ești ca și un artist în atelierul lui. Creștii în proporții, la nivelul pînă la care te ridică mugurii de oameni al căror soare ești. Cine te știe nu te-ar mai recunoaște. Ești altul. Dacă ieși pe poarta școlii și întri între oamenii de seama ta, te simți scăzut și șters ca un actor care a corborit de pe scenă, în stradă. Citeva clipe te mai munceste fierul creației. Șcintela înfelegerii din ochiul unuia îți s-a părut prea slabă, vorba ta fără ascuțit sau cloacăștii încă sub fierbințea inspirată pe care ai lăsat-o între zidurile școlii. Viața te cheamă în rîndul oamenilor de seama ta, la proporțiile obișnuite. Citeva ticuri rămîn în rostirea răspicată a cuvintelor, în gesturi, în agitația care te cuprinde în fața unei probleme. Unii oameni de seama ta le văd numai pe acestea și zîmbesc. Erau altădată oameni răi, care-ți pîndeau pasul. Oamenii cu punga groasă, care cumpărau și vindeau totul. Te credeau un smecher. „Ce tot îmi dai d-ta că odăraș la mea n-o știe pe aia sau n-o știe pe alaltă? Eu nu-mi fac copilul conștopist sau profesor. Am cu ce să-i fac o situație. Eu vreau notă și diplomă. Ce te costă să faci, din doi, cinci sau șapte? F doar în puterea d-tale s-o faci. Știu că ai copii și necazuri”. Și

PETRE DRAGOESCU
director general al Direcției generale a învățământului de cultură generală

(Continuare în pag. 3-a)

In pag. 2-a

DISTINCȚII
cu prilejul
Zilei
învățătorului

ÎN BIBLIOTECA. Învățătorii și profesorii au astăzi la dispoziție neenumerate posibilități de a-și ridica nivelul ideologic-politic și profesional. În clișeu, tov. Ion Preda, șeful secției de învățământ și cultură a Regiunii București, studiază în sala Bibliotecii A.R.L.U.S.

TOATĂ DRAGOSTEA ȘI PREȚUIREA NOASTRĂ

Nol muncitorii ne-am bucurat mult aflind de sărbătorele învățătorilor. Ne-am bucurat pentru că știm că învățătorul de azi e un om care munceste alături de noi pentru cauza constructorii socialismului în țara noastră. Și ne-am mai bucurat și pentru că fiecare dintre noi păstrează în inimă ca pe o amintire de preț, chipul învățătorului care l-a călăuzit cei dintii pași...

Su eu îmi amintesc cu pietate de bătrînul dascăl care, din învățat carte la școala primară din comuna Maxino, de lângă Buzău. Cum se mai zăbea bietul om să ne adune la școală și cit de greu îi era — căci mai marii acelor vremi se îngrijeau de chiverniseala lor, nu de crearea condițiilor pentru ca fiii oamenilor muncii să poată căpăta lumina cărții.

Astăzi, simți că îți se umple inima de bucurie cind vezi cit de deschise cit de libere sint căile învățării. Cind oare fiii muncitorilor puteau urca treptele școlilor atât de înalte, cind oare dascălii erau chemați să dăruiască bogăția cunoștințelor lor clasei muncitoare? Eu am doi băieți. Cel mai mare, Victor, e student. Celălalt fiu, Dumitru, a călcat, ca să spun așa pe urmele mele. E mecanic de locomotivă. Drumul lui însă a fost mult mai scurt decit al meu și al altora ca mine, iar căile învățării mai înalte îi sint și pe mai departe deschise. Avem în depoul nostru inginerii și tehnicienii care au ieșit din rîndurile noastre, ale simplilor muncitori. Știu că astăzi cei ce muncesc în școala dădă cea mai mare atenție legării învățământului de viață, de munca în uzina și pe șantier, înarmază pe tinerii cu deprinderi practice, care le vor fi atât de necesare în producție.

Acum, sărbătorind „Ziua învățătorului”, gîndul nostru al tuturor se îndreaptă cu dragoste către voi, dragi tovarășii care munciiți în școli. În aceste zile din preajma sărbătorii voastre am stat de vorbă despre voi cu mulți ceferiști — și din depoul nostru și din alte locuri, de-a lungul drumurilor pe unde merg cu trenul. Peste tot am aflat toată stima și toată prețuirea pentru munca voastră. Vi le transmitem acum pe această cale, în numele meu și pe numele tovarășilor mei și vă urez să dobîndiți succese tot mai mari, spre binele patriei noastre dragi.

ȘTEFAN LUNGU
Erou al Muncii Socialiste,

Grija regimului nostru pentru învățătoria este bine cunoscută. Ajunge să amintesc măsurile luate pentru îmbunătățirea situației materiale și pentru asigurarea unui nivel cultural corespunzător membrilor corpului didactic. Iar în ce privește prețuirea deosebită de care se bucură cei care-i formează pe viitorii cetățeni ai patriei noastre socialiste, stă mărturie dragostea cu care-i înconjoară întregul popor muncitor, care le încredințează tot ce e mai scump — copiii.

O nouă dovadă de solicitudine din partea partidului, a guvernului și a poporului, pentru întreaga armată a acestor admirabili muncitori din cîmpul școlii o constituie recenta hotărîre de a sărbători ziua de 30 iunie drept Ziua învățătorului. Așa cum îi sărbătorim în fiecare an pe mînerii sau pe ceferiști, îi vom sărbători de azi înainte și pe învățătorii. Este aceasta o cinste pe deplin meritată și, în același timp, ridicarea pe o treaptă superioară a marilor răspunderi care apasă pe umerii tovarășilor și colegilor noștri din școlile elementare și medii, din învățământul profesional și tehnic.

Noi sintem conștienți că acest eveniment de mare importanță în viața învățătorimii noastre va avea urmările așteptate, care decurg totmai din înaltă semnificație social-politică a hotărîrii amintite. Regimul nostru are nevoie de cetățeni bine pregătiți din punct de vedere profesional și ideologic, de oameni conștienți, destoinici. De buna pregătire a elevilor depind pe de o parte rezultatele muncii duse în întreprinderile industriale, în gospodăriile agricole etc., iar pe de altă parte, posibilitatea de a avea un învățământ superior la înălțimea trebuințelor noastre actuale și viitoare.

Între școli și instituțiile de învățământ superior există o legătură indisolubilă: unele nu se pot dezvolta în condiții satisfăcătoare dacă sint rupte de celelalte. Absolvenții hîni ai învățământului elementar însemnează elevii buni ai celui mediu, profesional sau tehnic și, mai departe, studenții buni ai universităților și institutelor, tot așa cum absolvenții hîni ai acestora din urmă însemnează muncă rodnică în școli de cultură generală, de utenicii sau de maistri.

Personal mă găsesc în situația favorabilă de a putea aprecia această colaborare pe baza unei experiențe destul de îndelungate. I-am cunoscut pe învățătorii de țară, am putut urmări, ani de-a rîndul, activitatea acestor modeste răspunditori ai științei de carte, ai culturii. Eu însuși am fost membru al corpului didactic din învățământul mediu timp de peste un sfert de veac și mi-am putut da seama de posibilitățile dobîndirii unor rezultate frumoase atunci cind profesorul își iubeste meseria și-și dezvoltă necontenit pregătirea.

Am convingerea că învățătorii și profesorii sint pătrunși de marea importanță a misiunii lor.

În numele corpului didactic și al studenților Universității „C. I. Parhon” salut din toată inima ziua de 30 iunie 1957 și pe merituoișii învățătorii și profesorii, urîndu-le noi succese în muncă, la înălțimea valorii simbolice a evenimentului pe care ei îl sărbătoresc în momentul de față.

Acad. prof. IORGU JORDAN

Eu, cel dintîi

Cînd m-aplec peste mici pupitre de lemn,
Pe ardeziile negre prinse-n chenare.
Cîna cu mîna răbdătoare
Inscriu tainicul semn
Al slovei — încă tainic pentru el —
Și-rătă degetelor de floare,
Palmelor roze de prunci
Cum se ține-un condei,
Sint cum mă-conjoară atunci
Răbind de-a-proape, de mult, de departe
Glasuri și glasuri din veacuri, din veac,
Frunți nevăzute, cu mine-aplecate pe carte.

An după an, veac după veac
Grîul de aur al științei a curs
În morțile vremii, în alundele ei hambare.
Uneori plătii cu a morții sudoare.
Uneori din lăcătura rugului zmul,
Totdeauna cu singele inimii trîmîntat.
Și iată eu, al sloveii neștiut soldat,
Semnătorul cel lărd de nume.
Din marea lumînă crescînd peste lume
Copiii dau înțila științelor.
Azi, înțila brazdă, înțila cărăro,
O trag cu-ascușii de condeie
În ogorul minții fecioare.

Va-ncojii,
Va rodii
Măruntul grîunle-n tainic naștere.
Pomul înalt de cunoaștere
Cu mere scîlbind aurii
La al anilor lungi căpătîli.

De mine-uneori își va aminti
Sau poate nici-cînd.
De-aceia cînd m-aplec peste abecedare,
Cînd desic al sloveii sîrîg
Îmi simt în mînă-o țacără arzătoare.
Târja cu lumînă crescîndă
Ce din mînă-mîna trecu peste-al timpului
prag

Pînă-n palma mea aspră și mîndră.
Și-nînd mugurul aurii
Spre mințua plîpîndă
Nelăvățată să țînă-un condei
Da, eu
Din locul cel viu
Azi, dau înțile scintel.

LETITIA PAPU

SEMNIIFICAȚII MARI

Elinște pe coridoarele cu geamuri înalte, e tihnă în clasele cu băncile rămase goale. În casele așezate pe câmpuri, florile aduse pentru examene au început să se vegeteze. S-au pierdut de pe tablă exercițiile exerciții, formule, analize gramaticale scrise cu minile tremurânde de emoție. E liniște vacanței care s-a așternut, puțin moleșită de sonarele școlii al sfârșitului de lună, peste școala mixtă de 7 ani nr. 15 din Ploiești, peste toate școlile din țară. S-au mai încheiat un an școlar. Clăvele întinse vor primi la anul o nouă generație. Din clasele a VII-a a plecat un nou contingent spre școli mai înalte. E în această liniște a școlii puțin din melancolia nedreptății a cutururilor pășite de stolurile ce și-au luat zborul.

Dar dincolo de încrețirea tihnii a lucrurilor pe care nu le mai însușește mișcarea ca de argint viu a micilor stăpâni, școala palpită încă de prezența celor ce sînt cu adevărat sufletul ei: în cancelarie, cei 25 de învățători și profesori sînt adunați în ultima ședință a consiliului pedagogic din acest an.

Deschid ușa cu oarecare sfială. O clipă am impresia că sînt într-o elevă ce are în față hărțile pentru lecția de geografie... Dar iluzia provocată de amintiri se spulberă curînd. Cancelaria aceasta seamănă atât de puțin cu cea în care, în copilăria mea, se judecau cu severitate de tribunalul celor mai mărunte „cine” ale și mai mărunților „inculpți”. Acum se judecă aici alte lucruri — celele cu adevărat esențiale pentru școală și elevii ei. Meslele sînt pline de cărți învelite în celofan, legate cu fundușele albe, roșii, roz. Sînt dorințele ce se vor împărtăși mîine, la serbarea de sfîrșit de an, celor mai buni elevi.

Celor mai buni... Ușor de spus. Dar cine sînt cei mai buni? Acesta e obiectul judecării, pe cît de grea, pe cît de plină de satisfacții pentru pedagog! Cui să-i dai prima distincție în clasa I-a „A”, unde sînt 13 elevi numai cu nota „5”? Toți 13 vor căpăta prima distincție, hotărîrea consiliului. Într-o VII-a sînt doi elevi cu aceleași note: zece de 5 și doi de 4. Care are întâietatea? În balanța judecării intră acum argumentele fecturii profesor. Se cîntărește disciplina, comportarea celor doi „concuranți”, atît de puțin pe care l-au dat celor răniți și în urmă, importanța obiectelor la care au cele două note de 4. Greu, greu cumpănă! Judecata profesorului trebuie să fie dreaptă, să încurajeze pentru viitor, să nu lase nici unuia sentimentul că a fost nedreptățit.

Dar orice judecată, cît de grea, ajunge odată la o concluzie. S-a terminat și ședința consiliului pedagogic. Pedagogii se împărțesc înșu cu greu. Mai sînt doar atîtea de făcut!

Comisia pentru serbarea de sfîrșit de an mai recapitulează odată programul. Să fie frumos, atractiv, de neuitat. Nu mesterul profesor Săbăruț al astăptîta cîntă elevii, să pregătească împreună expoziția obiectelor lucrate în atelier. Profesorul de matematică Tonoș și tîndăru-legea Margareta Șteulescu se sfătuiesc într-un colț în spatele elevilor corecții, pentru care trebuie organizată meditația în timpul lunilor vacanței de vară. Profesora de natură M. Pelea mai are o vorbă cu tinerii naturalizîți despre rolul experimentului. Copiii nu-și vor lăsa în părăsire experiențele atît de interesante.

Probleme, probleme... A trecut de mult de amiază, cînd ultimii învățători și profesori se îndură să părăsească școala, lăsînd liniștea să se instăpînească în voie și peste agitata

cancelarie. Doar pachetele cu cărțile ce vor fi dăruite mîine au rămas, frumos stivuite, pe masa directorului Angelescu. Și, în fața lor, deschis la o filă pe care cerea abia uscată a consemnat cele discutate în această ultimă ședință — registrul cu procesele verbale ale consiliilor pedagogice. Acum sîntem numai noi doi în cancelarie. Eu, gazetarul poposit pentru cîteva ceasuri în școală și registrul între scortecile cărui se află închisă mîntura unei munci asidue, minuțioase, neobosite, pentru un fel de neamă frumusețe: creșterea și educarea a 500 de copii, plămîdirea a 500 de suflete tinere pentru o viață cinstită, curată, animată de idealurile scumpe ale muncii și prieteniei.

Dar înapoi filele registrului din fața mea. Fraze concise, unsoare chiar telegrafice. Fapt, nume de copii, „cazuri”... Dar e ceva în acest registru care respiră poezie, poezia nouă care-și apare adesea, pe neașteptate, în orice domeniu al vieții noastre de azi.

Citesc procesul verbal al unei ședințe de acum doi ani. Ședință furtunoasă, stare de alarmă — cum s-a spus. Școala a fost criticată în consfătuirea cadrelor didactice din oraș: proza multii copii rămași în urmă la sugăvîntul prozei multe acte de îndisciplină, frecvență scăzută. Trebuie făcută o cotitură. Toate pînzele sus!... Prima bătălie se dă împotriva răminerii în urmă la învățătură. Se lucrează la îmbunătățirea planurilor de lecții. Se dă mai multă atenție materialului didactic. Se întărește legătura dirigîșilor cu organizația de pionieri. Se cheamă și familia în ajutorul școlii.

Ce-i de făcut pentru îmbunătățirea disciplinei elevilor? Ar fi bine — este de părere colectivul didactic — să-i atragem într-o activitate interesantă, care să le ocupe cu folos timpul liber și să dezvolte în rîndurile lor spiritul de colectiv. Elevii sînt împărțiți în brigăzi și amenajează pe locul cîșan din spatele școlii un lot experimental agricol, pe care se cultiva tot felul de plante — de la legume pînă la vița de vie și pomi roditori. Și acesta e un lucru bun nu numai pentru disciplină, ci și pentru studiul științelor naturale.

Dar în școală continuă să fie cîntă bătălii. Și aici trebuie găsit o soluție. La finț, „ceroul de trîntă”, „Luptătorii” — foștii bădăuși, organizați după toate legile sportului — sînt clasificați după clasa și greutate și antrenati în concursuri pasionante, în care se încusănează spiritul de sportivitate.

E o mare bogăție de evenimente în filele acestui simplu registru. Nici nu știu la ce să mă oprise. La atelierul de lăcătușerie și tâmplărie, amenajat cu mijloace proprii, unde, sub supravegherea maestrului și a profesorilor de fizică, de chimie și de matematică se împletește armonios teoria cu practica, realizîndu-se politehnizarea învățămîntului? La laboratorul modern înzestrat al cercului de rafinori-amatori, unde filii-petrolistilor-pleoșteni învîță să valorifice petrolul, această mare bogăție a patriei și mîndria regiunilor lor?

Să vorbesc despre vizitarea muzeelor și expozițiilor de artă, despre mica grădină de flori așezată în spatele dragostei pentru frumos, cu un simț estetic ce grîi și din vreme cultivat? Să mă oprise asupra „cazurilor” ce au alarmat profesorii dornici să crească un tineret cu o morală sănătoasă? Sau să ard că azi, la școala de 7 ani nr. 15 din Ploiești,

peste 90 la sută din elevi au note bune și foarte bune?

Nu sînt cunoscute mari, ce vor fi înscrise în creun tom voluminos de istorie. Sînt fapte semnificative, dar pline de o mare semnificație. Într-o mîine, frumoasă, pe care o înfăptuiesc în toată țara, într-un stil nou, demn de urmările pe care le trăim, mi și mi de învățători și profesori, educatori generații de mîine.

Dacă ai sta să cercetezi fiecare din modestele lor fapte, dacă ți-ai apleca urechea la grîile lor ce par unsoare atât de mărunte, ai auzi în fiecare hădîntă inima conștiințioasă a plămîditorilor de oameni. Cu fiecare pas, cu fiecare gest ei șlefuesc, asemenea sculptorilor lui ce-și desăvîrșește creația, sufletele tinere. Sădăso în ele, cu truda de grădinar răbdător, tot ce-i frumos și demn, tot ce-i necesar pentru a forma un om adevărat. Sîrpesca cu aceeași grîi buruienile de prinderilor rele. Nu le este indiferentă nici o manifestare, nici un gînd. Stau de veghe, cu mîntea și cu inima veșnic treze, și, prieteni cei mai apropiați dar și cei mai exigenți ai celor cărora le îndrumă primii pași în viață, cresc un tineret bine pregătit, cult și harnic, cu care se mîndrește țara toată. Din faptele acestea mărunte se desprind semnificații mari.

EVA NOVAC

CELE MAI FRUMOASE FLORI.

Largi posibilități de perfecționare

Adeseori îi poli auzi pe învățători și profesori vorbind despre problemele pregătirii lor ideologico-politice și profesionale, despre drumul pe care l-au parcurs în anii regimului de democrație populară pentru înarmarea cu concepția marxist-leninistă despre lume și cu cunoașterea pedagogiei științifice, socialiste. Discuțăm mai zilele trecute cu clișia învățători și profesori din orașul Sighișoara. Cu adevărată mîndrie arătau ei multiplele posibilități ce le stău astăzi la îndemînă pentru dezvoltarea lor ca pedagogi.

Nici nu știu ce să cîntăz mai înțu — spuneau unii dintre ei. Timp să ai și, bineînțeles, dragoste de studiu.

Și, rînd pe rînd, ei arătau cîte lucruri au învățat din literatura ideologică ce se tipărește în volum atât de mare în întreaga țară, din numeroasele lucrări de pedagogie și metodică apărute în ultimii ani, din numeroasele publicații de specialitate ce le stău la îndemînă.

Învățămîntul de partid, cursurile de îndrumare și perfecționare profesională au dat cadrelor didactice posibilitatea să înțeleagă într-o lumină nouă rolul lor social, însemnătatea sarcinilor ce le-au fost încredințate și căile pe care trebuie să le folosească pentru a îndeplini aceste sarcini. S-au lăsam să ne vorbească, în această privință, pe tovarășa Natalia Voiculescu, profesoară de limba romînă la școala medie nr. 2 din Sighișoara:

„În vara anului 1948 am fost chemată împreună cu alte sute de învățători și profesori la cursurile I.C.D. O lozincă scrisă cu litere mari, groznic, pe unul din peretii seminarului lmi atrăgea mereu atenția: „Școala în afară de politică, de viață, e o minciună, o ipocrizie”. Cele studiate la curs au făcut ca treptat, treptat acest adevăr să se sape, să se adîncească în conștiin-

ța mea. După fiecare lecție, după fiecare seminar, vedeam mai bine calea pe care trebuie să o urmez pentru a fi de mai mult folos patriei mele. Îmi dădeam seama că în munca mea de fiecare zi trebuie să mă situez mereu pe poziția intereselelor clasei muncitoare și că în tot ceea ce realizez trebuie să mă analizez de pe aceste poziții.

Acesta n-a fost însă decît începutul. În 1950 am urmat un curs de perfecționare de trei luni la Predeal. Minunatele peisaje ale Bucureștilor se împleteau în amintirea mea cu eforturile continue pe care le depuneam acolo toți cursanții pentru a ne însuși învățătura marxist-leninistă, pentru a cunoaște principiile pedagogiei științifice, procedeele și metodele pe care trebuie să le folosim în predare. Am studiat atunci sute și sute de pagini din operele lui Marx, Engels, Lenin, capitole întregi din lucrările de pedagogie și metodică, descoperînd pas cu pas greșelile vechilor noastre concepții, înarmîndu-ne cu noi puncte de vedere, cu noi convingeri.

Mai tirziu, pe baza învățării pe care mi-o însușisem, am putut deveni la rîndul meu, lectoră la cursurile de perfecționare organizate pe plan regional în orașul Sibiu. Aceasta a fost pentru mine un prilej de a-mi adînci în mod serios pregătirea de specialitate în domeniul limbii și literaturii, căci nu poate fi vorba de a conduce un seminar fără a stăpîni în adîncime noțiunile ce trebuie dezbătute în cadrul lui.

N-am încetat de a studia nici după încheierea cursurilor regionale, ci am continuat să învăț, oprindu-mă de data aceasta în deosebi asupra învățării lui Pavlov în legătură cu cele două sisteme de semnalizare, învățătura pe care am căutat să o aplic apoi în munca mea pentru a asigura dezvoltarea gîndirii și vorbirii elevilor, pentru a înlătura memorarea mecanică. De

asemenea, am studiat în ultimul timp unele chestiuni de teorie a literaturii, legate în special de problema tipicului în artă și de problema partinității literaturii”.

Nu numai cursurile organizate sau studiul individual dau cadrelor didactice prilej să-și ridice necontenit pregătirea, ci și numeroase alte activități din școala noastră din afara ei. Printre acestea se numără consiliile raionale, unde pedagogii contribuie la discutarea experienței cîștigate, la elaborarea măsurilor menite să asigure noi pași înainte ai școlii, cercurile pedagogice, unde se dezbate pe larg probleme de specialitate, coluriile pedagogice din școli, activitatea comisiilor metodice, consiliile pentru schimb de experiență, lecțiile deschise și interesanțele organizate de către grupele școlare.

„Niciodată învățătura noastră nu a primit un ajutor atît de organizat, de variat și de multilateral ca acum, pe linia îmbunătățirii pregătirii sale ideologice și profesionale — ne spune tovarășul Nicolae Lozoncy, de la școala de 7 ani cu limba de predare maghiară din Sighișoara. Niciodată noi n-am crezut că vom fi ajutați atît de mult de organele de stat pe linia ridicării necontenite a nivelului muncii noastre. Iată de pildă, eu, în anul tineretii, colindam ca învățător dintr-un sat în altul, desprăuț de „domni” pentru că eram un biet învățător, suferînd din greu și urmările poliției naționale șovine a stăpînilorlor de pe atunci. În anul regimului de democrație populară am devenit alt om. Studînd în învățămîntul de partid, am reușit să-mi însușesc concepția marxist-leninistă despre lume, cea mai înaltă concepție filozofică, am reușit să-mi ridic calificarea, devenînd profesor de pedagogie și psihologie, prin absolvirea cursurilor fără frecvență ale facultății de pedagogie și psihologie de pe lângă Universitatea „Bolyai” din Cluj. Astăzi, orice învățător sau profesor, de orice naționalitate ar fi, se bucură de o mare cinste, de mare atenție din partea organelor de partid și de stat. Nu mai vorbesc de bucuria pe care o simțim noi, învățătorii și profesorii maghiari, care avem posibilitatea acum, prin publicațiile și cărțile de pedagogie ce se tipăresc în limba maghiară, să studiem diferite probleme ce ne interesează și în propria noastră limbă”.

Multe au de povestit învățătorii și profesorii din Sighișoara ca, de altfel, toți învățătorii și profesorii din țară, despre largile perspective ce li s-au deschis pentru îmbunătățirea pregătirii lor. Mărturie stau bogatele vitrine ale librăriilor, expozițiile de material didactic organizate la fiecare sfîrșit de an, interesantele lucrări tratînd probleme cu caracter instructiv-educativ ce s-au prezentat în număr atît de mare la lecțiile pedagogice, la sesiunile Institutului de științe pedagogice. Toate acestea îi fac să muncescă mai bine, să pregătească mai temeinic tineretele generații ale țării.

MARIA POPESCU

MOMENTE din lupta cadrelor didactice

Acum, la sărbătorirea „Zilei învățătorului”, gîndurile mi se îndreaptă cu dragoste către mîile de dascăli din școli, care îndeplinesc un rol social de mare însemnătate, făcînd viitoarele generații de constructori ai socialismului și comunistului și ducînd în masă cuvîntul partidului. În același timp sărbătorirea aceasta mă duce cu mîntea în trecut la vremurile cînd învățătura era una din categoriile cele mai oprite și mai disprețuite de stăpînitari.

În acea epocă statul nu de școli și de învățători avea nevoie, ci de armată și de un aparat administrativ care să reprime masele agitate și nemulțumite. De aceea nu numai că n-a fost satisfăcută niciuna din cerințele profesorilor, dar au urmat, dimpotrivă, înmulțirea orelor de muncă, micșorarea salariului plătit cu intirziere, arbitrar administrativ, umilițele de tot felul, nesiguranta vieții și „curbele de sacrificiu”, cu desființarea școlilor.

Toate acestea au făcut ca muncitorul din învățămînt să se întzească, să capele o altă conștiință.

În vara lui 1919 se tine la Iași o mare adunare de profesori, care se preface într-un congres al tuturor categoriilor de dascăli. Profesorul P. Constantinescu-Iași, care participase la congres, propune pentru prima oară sindicalizarea profesorilor, în ziarul „Socialismul” din 12 august 1919 și repetă în același ziar, în 1923, un apel adresat întregului corp didactic pentru sindicalizare. Tot în „Socialismul” cel ce semnează aceste rînduri arată, în 1924, după ce analizează situația muncitorului din învățămînt, că singura soluție e sindicalizarea întregului corp didactic, alături de toate celelalte categorii de muncitori.

În anii aceștia Partidul Comunist din România, abia înființat, dă primele îndrumări masei muncitorilor din învățămînt, dezorientată în lupta ei de clișia conducătorii demagogi și oportuniști, instrumente docile ale politicienilor de atunci.

Împreună cu profesorul P. Constantinescu-Iași, am luat legătura cu „Internationalea muncitorilor din învățămînt”, care-și avea sediul la Paris (I.T.E.) și am reprezentat la congresele de la Paris și Viena din 1925-1926, ce și la congresul din Hamburg în 1932, interesele exploataților din învățămîntul de stat din România burghezo-moșierească. Rezoluțiile acestuia din urmă au apărut în organul Asociației profesorilor secundari din Craiova, „Cuvîntul școlii” nr. 4, din decembrie 1932. Era primul ecou la noi în țară al mișcării revoluționare școlare internaționale pe linia învățămîntului.

Criza economică din 1931-33 a fost puternic resimțită de cadrele didactice din țara noastră. Ea a dus desființarea de școli și posturi, neplata salariilor, reducerea lor prin curbe de sacrificiu. Mari frămîntări agitau corpul didactic. În fruntea organizațiilor profesionale se găseau înșu unelele politicienilor și ale guvernelor reacționare. Intrigile lor au dus la sfîrșirea „Federației corpului didactic”. În memorabilul congres ținut la Ateneu, în 1932. De altfel, „Federația” era destul de inactivă și improprie pentru apărarea intereselor muncitorilor din învățămînt, înșu afirma ideea solidarității corpului didactic.

În aceste împrejurări începu lupta pentru a organiza pe baze noi mișcarea cadrelor didactice de toate gradele. Publicația „Cuvîntul școlii”, organul secției din Craiova a Asociației profesorilor secundari, pornește o campanie în întreaga țară și, în nr. 8-10, din 1933, publică un studiu

restrîns. „Ce este organizarea sindicală? reproduc și în „Gazeta Hînedoara” (nr. 16, același an). Se vedea limpede — cu toate că termenul se evita — că vorba de o organizație pe baza luptei de clasă. Alături de secția din Craiova se găsesc principalele secții din țară — din Iași, Cluj, Galați etc.

În Congresul ținut în 1933, delegații profesorilor din întreaga țară, avînd și adevizii din partea învățătorilor, votează pentru rezoluția sindicalizării. Dar elementele trădătoare reușesc să adauge în rezoluție, în ultimul moment pe lângă cuvîntul „sindical”, calificativul „național profesional”. Împotriva celor afirmate în conținutul discursurilor majorității vorbitorilor.

Comisia pentru realizarea acestei rezoluții și alcătuirea unui statut sindical a fost sabotată de reacționarii din conducerea Asociației și n-a putut lucra. „Cuvîntul școlii” din martie 1934 scria în nr. 11: „Adversarii au reușit pe altă cale să întzească organizarea corpului didactic. Cît timp se vor putea bucura oare de această victorie?”

Secția din Craiova prezentase un proiect de statut, publicat în organul ei și reproduc și în nr. 1 al Buletinului Asociației încă în aprilie 1933. Primul articol al proiectului de statut vorbea de înființarea în București a „Uniunii sindicatelor corpului didactic din România”. În articolul 2 se arăta că „scopul Uniunii este de a apăra interesele profesionale ale membrilor de toate gradele de învățămînt, în unire și cu alte organizații similare de salariați, pe bază de luptă împotriva aceluia ale căror interese contrari lovesc pe cei ce muncesc în învățămîntul de stat sau particular, fără deosebire de sex, idile politice sau religioase, naționalitate etc”. Se cerea astfel unirea tuturor salariaților din învățămînt, împreună cu toată mișcarea sindicală din țară, pe baza luptei de clasă — care nu putea să fie numită pe față. Într-un asemenea proiect.

Un alt proiect a fost prezentat de Asociația profesorilor din Iași. În expunerea de motive a acestuia se afirma, ce-i drept, că „arma de luptă a celor ce-și apără munca lor este sindicatul”, dar după multe confuzii și vorbe inutile, se ajungea la concluzia că „noi devenim de fapt apărătorii statului”. Este vorba de statul burghez condus de politicieni lacomi ce nu crutau deloc pe salariați.

În asemenea condiții, reacționarii din conducerea Asociației generale din București și-au mobilizat toate elementele și, în congresul din toamna lui 1934, ținut la București, au prezentat drept statut de sindicalizare un statut corporatist tipic fascist. În momentul votării se găseau prea puțini delegați veniți din provincie. S-a votat prin ridicare de mîini. Bineînțeles, am fost împotriva acestui statut. În sală s-a făcut liniște. Președintele, cu cea mai „blindă” voce, m-a întrebat „prieteneste” dacă nu voiesc să renunț la această opoziție. Am răspuns, cu mina ridicată.

N-ar fi de loc drept. Votul acesta reprezintă încă multe voturi, din afara acestei săli, care sînt împotriva corporatismului și cred că, mai curînd decît socotii, veți fi siliți și dumneavoastră să țineți seama de acest fapt.

Stăpînitarii de atunci au fost siliți în adevăr, să țină seama de voința poporului. S-au dus pentru todeauna vremurile în care la cirma țării se aflau capitaliștii și moșierii.

În țara noastră nouă de azi rolul social al învățătorilor a crescut nemăsurat. Alături de întregul popor muncitor, dascălii școlilor noastre participă cu însuflețire la marea operă de construire a socialismului, iar munca lor se bucură de o prețuire înaltă, pe drept meritată.

MIHAIL CRUCEANU

INVĂȚĂTORULUI

(Urmare din pag. 1-a)

ochii lui te cîntăreau: cîi? Să nu-i fi pomenit de conștiință. „Ce e aia, că o mîncînc”! Iar dacă rezistat, era un încapășinat periculos și vocea lui se îngroșa: „Vom lua măsuri!” Și lua, deși aveai copii și necazuri.

Oamenii simpli te venerau. Te priveau, așteptînd cu încredere cuvîntul tău, ca pe al unui înșlept. Ei nu cereau notă și diplomă. Nu erau atît de rafinați ca să știe că acestea sîngure pot fi un talisman care poate face dintr-o nulitate o valoare. Ei îți cereau să le dai minile copiilor și să-i lași oameni la locul lor, între alți oameni la locul lor. Oamenii care să-și cîștige, prin muncă, pîinea.

Prin aceștia întvedeam o altă lume — mai curată, mai cinstită, mai dreaptă. O întvedeam și o doream pentru tinerete tale creații, cărora le dădeai drumul în viață...

Acum lume a venit. Legea ei este muncă, iar cultura un atribut indispensabil al flecturii om. Cultura constituie semnul distinc-

țiv al omului nou, singurul moștenitor al culturii lumii vechi și cîtor al unei noi ere.

În această lume tu ți-ai găsit locul ce ți se cuvine și pe care-l meriți. Nici sus, nici jos, ci la nivelul sarcinilor sociale ce ți s-au încredințat. Creator inspirat, tu ai răspunderea zilei de mîine. Umăr la umăr cu tovarășii tăi de muncă, te alții la pragurile vieții și primești schimbările de mîine. Valuri-valuri de vieți îți cer dreptul la muncă și la fectură. Ți-ți cer mai înțu, care ai darul de a-i preface din copii în oameni. Știm că n-ai să dai îndărăt, că n-ai să te lepezi de o atare răspundere. Mulți ochi sînt atîlniți la tine. Stai doar în primele linii ale luptei pentru un viitor mai bun. Și nu ești singur. Împreună mergem către o viață nouă. Avîntul lui te susține, iar apa vie a tineretii lărmitoare din clasele tale îți însutește puterile.

Fi, deci, așa cum vor viețile tinere cărora le ești călăuză. Învățătorul nemuritor, a cărui amintire poporul o păstrează pe veci.

Dascăl luminat

Pentru că era prima zi de școală cei mai mulți dintre noi venisem cu șorțuri de culoarea cereului de toamnă și funde roșii la gi. M-a adus mama de mîna pînă în curte, căci nu fuseseam la grădiniță și eram cam sperios. M-am simțit stînger printre nenumărații copii grăsuți, slăbiți, brunzi, blonzi sau roșcovanii, unii în hainele de cațifea, alții cu pantalonii cîrpiți...

Fiecare adusea ceva deosebit de acasă: unul o gîduie galbenă, arisă, altul un măr domănesc, un al treilea o felie de pine uscată cu maștin. Nu știu cum s-a făcut, dar eu adusesem cu mine o carte. Învățasem să silabisez și iubeam mai ales o carte cu poezii ale lui Creangă. E limpede că nu înțelegeam din ea mai nimic, dar iubeam cartea aceea cu copertile galbene.

Sfios, am dat să traversez curtea și cartea mi-a alunecat de sub braț. Cineva a ris; altcineva a tras un „șut” puternic, proiectînd-o de sid. Bînta mea carte devenise o jucărie în mijlocul unei gloate gălăgioase. Nici lacrimi nu mai avuam, și-mi blestemam trufia care mă îndemnease să vin cu o carte la școală din prima zi.

Deodată, în mijlocul gloatei și-a făcut loc un om înalt, cu părul negru, cu glas puternic. A culces cartea din gra, a scuturat-o, i-a așezat la loc, cu mina unui doctor dibaci, filele rupte — și ne-a poșit în clasă.

Era învățătorul nostru... Prima lui lecție a fost despre carte, despre ilcurile pe care le ascunde, despre respectul pe care i-l datorază oamenii. Apoi ne-a citit o istorioară — și atunci, pentru prima dată, le-am înțeles pe Creangă.

În recreație, copiii s-au apropiat de banca mea. Acolo strălucua, parcă sub nimbul unei lumini misterioare, cartea... Acești carte care sburase cu

un ceas mai înainte printre ghetele noilor mei colegi...

Nu e de mirare că, după luni de zile, în tocul celor mai înverșinate trînte răminea în toată clasa un loc „tabu” — dulapul cu cărți, mica noastră bibliotecă. Simbata, la ultima oră, „domnul” împărțea cărțile, împurmat pentru acasă. Era una din clipele cele mai pline de bucurie ale vieții noastre școlare. Începeam să sorbim cu neaș litera tipărită.

Întro dimineață, învățătorul nostru a venit întunecat la obraz. — Copii, a murit un om mare. Să aduceți și voi flori căci vom merge la înmormîntare. Și apoi ne-a citit cîteva poezii de Topirceanu... Iar la înmormîntarea poetului, la care participam cele mai de seamă personalități culturale, se afla și un cîrd de copii mici, cu șorțuri cenuși și buchețele de flori...

Cu „domnu” împreună i-am eu-nscut pe Eminescu, pe Coșbuc, pe Sadoveanu. Glasul lui blînd, muzical, era ca un fel de cheie pentru înțelegerea noastră. Și așa am început toți să iubim cartea, iar unii dintre noi să ne molipsim chiar de „morbul” scriiturii...

M-am revîntat peste mulți ani cu colegi din școala primară: unul e muncitor, altul ofșer de grăniceri, un al treilea medic la Pitești. Le-a rămas însă la toți aceeași dragoste pentru carte, pentru literatură, pe care le-a sădit-o învățătorul Petre Moldreanu de la școala primară „Georgehe Asachi” din Iași.

Adeseori, cînd scriu cîteva rînduri care mă mulțumesc mai mult, îmi pare că simt, plecîndu-se asupra umărului meu, umbra amintirii acestui dascăl luminat, care e știut să môlelese sufletele fragile și dormire de lumină, învîșindu-le să iubească frumosul.

AL. POPOVICI

Scrisoare de pe Someș

Statul în care muncesc ca învățător are 132 de case și este așezat în extremitatea cea mai de nord a țării. La adăpostul pădurilor, pe malul Someșului. Lucrez aci fără întrerupere din anul 1925. Pentru mine, „Ziua învățătorului” are și o semnificație personală, închei 32 de ani de activitate în învățămînt.

Anii au trecut repede, așa zice pe neobservate, dar, cu toate că cel mai apropiat oraș este la o distanță de 50 de km, n-am simțit niciodată neliniștea izolării. Pentru colegii mei mai tineri și mai ales pentru cei care se pregătesc să devină învățători ar fi poate util să știe că satele pot fi tot atît de bogate în evenimente ca și cei mai moderni orașe.

Elevii mei de astăzi sînt copiii lastilor mei elevi din anii începutului carierei. Nu rareori recunosc

realizării în această privință, locul care ni s-a atribuit în noua societate, la construirea căreia ne dăm și noi contribuția. Este un loc dintre cele mai de cinste, de care noi sîntem mîndri. Umilirii la care eram supuși de regimul burghez-moșieresc care ne socotea „povară” pentru bugetul statului, i-a luat locul o înaltă precizie. „Ziua învățătorului” pe care vom sărbători-o peste cîteva zile este încă un prilej de cinste a muncii noastre.

Aștept cu emoție, cu bucurie această zi — și alături de mine o așteaptă cu aceeași bucurie toți locuitorii satului, cu ajutorul cărora se construiesc acum cea de a 133-a casă din sat — casa învățătorului.

VASILE FOLTOS IONESCU învățător în satul Acina, raionul Someșul Mare

ÎN MILOCUL CELOR MICI. Tov. Maria Matache, educatoare, la grădinița de copii a întreprinderii „Pavel Tcacenco” în țevăș pe copii să mîntulască pîinea.

Noi perspective

A părută în aceste zile de încheiere a anului școlar, când absolvenții cei mai buni ai școlilor medii își îndreaptă pașii spre universități și facultăți, hotărârea cu privire la îmbunătățirea învățământului superior a fost primită cu deosebire însuflețită. Prevederile Hotărârii C. C. al P. M. R. și a Consiliului de Miniștri al R. P. R. au fost studiate cu aceeași atenție de cadrele didactice și studenții instituțiilor de învățământ superior, ca și de elevii ce vor intra mine în aceste instituții și de cadrele didactice care li pregătesc.

Dezbătut pe larg cu reprezentanții de frunte ai corpului didactic universitar și președinți ai asociațiilor studențești, proiectul inițial al Hotărârii a fost îmbogățit cu noi propuneri care sintetizează experiența unor cadre de înaltă calificare, câștigată în deceniul de muncă devotată pentru însușirea tineretului, cu deosebire în anii regimului de democrație populară.

Trecând în revistă succesele învățământului superior din țara noastră în anii orânduirii populare, Hotărârea partidului și guvernului trasează obiectivele principale pentru dezvoltarea lui pe viitor. În vederea realizării unei legături tot mai stricte cu industria, transporturile, agricultura, comerțul și sectorul social-cultural, sint elaborate o serie întreagă de măsuri practice. Ele se referă în special la lărgirea profilului specialităților din învățământul superior, la întărirea bazei materiale necesare practicii, la legătura cu întreprinderile și unitățile agricole etc.

Pentru necesitățile învățământului de cultură generală și generalizarea învățământului de șapte ani, Hotărârea prevede ca începând din anul universitar 1957-58 să se înscrie în nomenclatorul de specialități din sectorul care pregătește cadre didactice specializări care să includă o specialitate principală și una secundară, absolvenții cu dubla specialitate având dreptul să predea în clasele V-XI specialitatea principală și în clasele V-VII pe cea secundară.

În vederea realizării învățământului politehnic în școala de cultură generală, la facultățile în care se pregătesc cadre didactice se vor extinde lucrările practice, orle de atelier și de teren, vizitele în întreprinderi și în gospodăriile de stat, S.M.T.-uri etc., pentru a se asigura însușirea cunoștințelor practice și formarea deprinderilor de lucru în producție ale viitorilor profesori.

Prin Hotărâre se iau măsuri însemnate și pentru îmbunătățirea practicii pedagogice a studenților. Astfel, Ministerul învățământului și Culturii va înființa în instituțiile de învățământ superior cabinete pedagogice, va stabili școli de bază pentru practica pedagogică a studenților etc.

Sarcini însemnate revin învățământului mediu în privința predării limbilor moderne. „Avind în vedere că limbile moderne se studiază temeinic în învățământul de cultură generală”, arată Hotărârea, — studiul lor va fi facultativ în învățământul superior începând din anul școlar 1957-58. În aceste condiții, este împiedicată școala medie trebuie să înarmeze temeinic pe absolvenții săi cu cunoașterea limbilor moderne de largă circulație.

După ce expune pe larg sarcinile în domeniul îmbunătățirii predării științelor sociale, Hotărârea arată măsurile ce trebuie luate pentru îmbunătățirea compozițiilor sociale a studenților. Printre altele, se stabilește ca întreprinderile socialiste și comitetele executive ale statului să dea jărani muncitorilor pe toată durata studiilor. De asemenea, pentru tinerii de muncitori elevi în ultimele două clase ale școlilor medii se vor organiza de către întreprinderi și în centrele raionale și regionale cursuri de pregătire în vederea prezentării la concursurile de admitere în învățământul superior. În același timp, Hotărârea prevede luarea de măsuri pentru îmbunătățirea compoziției sociale a elevilor din școlile medii, în special în clasele VIII-XI, precum și în școlile profesionale și tehnice.

Tot atât de mult interes prezintă și prevederile cu privire la îmbunătățirea activității educative în rândul studenților, la ridicarea calificării cadrelor didactice și îmbunătățirea condițiilor lor de muncă și de trai, la îmbunătățirea bazei materiale, a activității administrative și a conducerii instituțiilor de învățământ superior.

Folosindu-se tradițiile progresiste ale școlii noastre și experiența cea mai înaltă în domeniul organizării învățământului superior, punându-se accentul pe o înaltă calificare și pe o strânsă legătură cu producția, prin Hotărârea partidului și guvernului cu privire la îmbunătățirea învățământului superior se consolidează rezultatele reformei învățământului din 1948 și se deschid noi perspective dezvoltării culturii socialiste din patria noastră.

EDUCAREA educatorilor

„Intellectualitatea este educatoarea poporului” — scrie „Jenminjibao”, organul Partidului Comunist Chinez, într-un articol de fond publicat recent. Ziarul se ocupă pe larg de munca educativă desfășurată în rândurile intelectualității. Cel care educă poporul, arată „Jenminjibao”, trebuie să fie în primul rând el însuși educați. Societatea chineză s-a schimbat și se dezvoltă cu repeziune. Dacă intelectualitatea nu va renunța la concepțiile vechi și nu va studia noul, ea se va rupe de masa poporului. În asemenea condiții, nici nu mai poate fi vorba pentru un intelectual de a fi învățător al poporului. Intelectualitatea însăși, vorbind despre marea ei majoritate, a și înțeles aceasta. Cel care scotocește că intelectualul nu are nevoie de educație nu numai că sînt într-un număr extrem de mic, dar nici nu se pot baza pe asentimentul majorității.

Intelectuali, în rândul cărora educatorii ocupă un loc de frunte, se bucură de atenția permanentă a partidului și guvernului Republicii Populare Chineze. În întreaga țară se desfășoară o politică perseverentă de unire a intelectualității, de educare și reeducare a ei, de atragere a intelectualilor în opera de construire a socialismului. Paralel cu această acțiune se desfășoară o muncă intensă de pregătire a unei noi intelectualități din care o mare parte provine din clasa muncitoare.

Ce trebuie să studieze intelectualii? Bineînțeles, ei pot studia foarte multe lucruri, scrie „Jenminjibao”, dar nu se pot lipsi de studiul marxism-leninismului, deoarece marxism-leninismul este concepția cea mai justă asupra lumii și cea mai justă metodologie. Numai studiind lucrurile și rezolvind problemele de pe pozițiile, din punctul de vedere și cu ajutorul metodei marxism-leninismului, pot fi evitate greșelile, pot fi înlăturate din ideologie influențele capitalismului, ale individualismului și idealismului. În rândurile celor care studiază marxism-leninismul trebuie să intre atât intelectualii membri de partid, cât și cei din afara partidului. Intelectuali fără partid pot fi pe deplin marxști. Lu Sin, fruntaș al noul mișcări culturale din China, este un marxist fără partid. De aici se vede că intelectualii tre-

bule nu numai să studieze marxism-leninismul, ci pot și să însușească foarte bine. Mai mult decât atât, datorită faptului că marxism-leninismul este sufletul vieții sociale a Chinei, ideologia conducătoare a vieții statului chinez, intelectualii, ca cetățeni ai statului, sînt zilnic influențați de marxism-leninism. Justețea marxism-leninismului capătă confirmare în fiecare zi. De aceea intelectualii, dacă doresc să respecte adevărul obiectiv, se apropie în mod inevitabil de marxism-leninism și îl acceptă.

Firește, educarea intelectualității, însușirea de către aceasta a marxism-leninismului poate fi realizată numai pe baza propriului ei consimțământ. Așa numai reeducare a intelectualilor nu poate fi dect o autoreducare. Sarcina pe care și-a pus-o în față Partidul Comunist Chinez a fost ca, în condițiile existentei acestei dorinți a oamenilor, să le acorde un ajutor efectiv, să-i sprijine în studierea marxism-leninismului, în realizarea acestei autoeducații.

Marxism-leninismul se dezvoltă necontenit și de aceea învățătura trebuie să fie legată de realitate. Cel care studiază trebuie să fie în același timp elev și învățător, să învețe, să muncească practic, din nou să învețe și din nou să muncească practic.

Toate organizațiile locale de partid din R.P. Chineză au primit sarcina de a crea în mod efectiv condiții favorabile pentru studierea marxism-leninismului de către intelectualii. În prezent, comitetele locale ale Partidului Comunist Chinez au elaborat, în conformitate cu principiile voluntariatului și legăturii cu specialitatea intelectualilor, o serie de programe de studiu al bazelor marxism-leninismului, folosind forme de învățătură cum sînt studiul individual, universitățile sețale, școlile fără frecvență, discuțiile științifice, conferințele, grupele de studiu etc., sprijinind astfel intelectualitatea în studierea teoriei.

Partidele democratice din China acordă și ele multă atenție autoeducației masei de intelectuali cu care sînt legate, ajutându-le să-și însușească marxism-leninismul.

Comitetul pe întreaga țară al Consiliului politic consultativ a creat o academie socialistă. Comitetele locale ale consiliului politic consultativ și organizațiile populare cărora le revine sarcina educării intelectualilor se ocupă temeinic de antrenarea acestora în studierea marxism-leninismului și în participarea la viața obștească și la munca practică. „Dacă vom lua o poziție activă, sinceră și plină de tact”, scrie ziarul „Jenminjibao”, — vom putea cu siguranță să ajutăm citorva milioane de intelectuali din întreaga țară să îndeplinească, în actuala perioadă de mare transformări istorice, sarcina nobilă a autoeducației, a autoreducării”.

O tînră învățătoare din China Nouă.

DIN VIAȚA PEDAGOGILOR LUMII

● Munca învățătorilor din țările de democrație populară este cinstită de întreg poporul. În R. P. Bulgaria, în R. P. Polonă, în R. Cehoslovacia sînt organizate anual „Zile ale învățătorilor” în cadrul cărora oamenii muncii sărbătoresc pe educatorii tinerilor generații.

● Viața pedagogilor italieni devine din ce în ce mai grea. În Sicilia, de pildă, sînt 15.000 profesori șomeri, iar salariul celor care au de lucru poate asigura doar existența cea mai joasă. Chiar dacă învățătorii n-ar trebui să dea 40-50% din salariu pentru locuință și servicii comunale, ținînd seama de prețurile din Italia, n-ar putea să-și asigure din salariu o viață normală pentru familia lor.

● Membrii Asociației profesorilor universitari

din Zagreb, R.P.F. Iugoslavia, au adoptat o rezoluție prin care cer să se interzică experiențele cu arme nucleare. „Dacă inițiatorii acestor explozii”, spune rezoluția, — nu se gîndesc la răspunderea ce o au față de viitoarele generații, ei trebuie să fie forțați de către întreaga opinie publică și în primul rînd de către oamenii de știință angajați în cercetări științifice nucleare să înceteze toate experiențele cu arme de distrugere în masă”. Rezoluția este adoptată în cadrul unei conferințe cu privire la drumul și obiectivele clasei muncitoare germane conține, alături de sarcinile generale ale luptei pentru o Germanie unită, democratică și iubitoare de pace, revendicări însemnate cu privire la școală, drepturile tineretului la învățatură și condițiile de muncă ale cadrelor didactice din Germania occidentală.

● Reprezentanții Sindicatului învățământului și Educației din R. D. Germană, împreună cu alți 1150 de activiști sindicali din R. F. Germană și 150 de activiști din R. D. Germană s-au întrunit de curînd la Leipzig într-o conferință în centrul căreia a stat problema reunificării Germaniei. Hotărîrea adoptată în cadrul acestei conferințe cu privire la drumul și obiectivele clasei muncitoare germane conține, alături de sarcinile generale ale luptei pentru o Germanie unită, democratică și iubitoare de pace, revendicări însemnate cu privire la școală, drepturile tineretului la învățatură și condițiile de muncă ale cadrelor didactice din Germania occidentală.

● Fuga instructorilor din școala spre alte domenii de activitate cit de cit mai rentabile s-a soldat, în prezent, în țările Americii Latine, cu impresionant număr de 40 milioane de copii cărora nu li s-a putut

Un salut călduros

La redacția noastră a sosit zilele acestea o scrisoare din Cehoslovacia. Autoarea ei, doamna Dana Kabova, inspector școlară a raionului Senec, felicită pe învățătorii și profesorii din țara noastră cu prilejul „Zilei învățătorului”. Publicăm mai jos textul scrisorii.

Cu prilejul marilor noastre sărbători, „ZIUA ÎNVĂȚĂTORULUI”, vă trimt un călduros salut și vă doresc să obțineți mereu noi și însemnate succese în muncă.

Sînt bucuroasă că pot să vă scriu cîteva rînduri chiar în aceste zile, cînd mulți dintre voi oțiți și distincți cu Ordinul și Medalii ale Republicii Populare Romîne sau oțiți primi titlul de învățător sau profesor emerit, învățător sau profesor fruntaș.

Noi, învățătorii din Cehoslovacia, sărbătorim „Ziua învățătorului” la 28 martie — ziua nașterii lui J. A. Komenskî, marele nostru înaintaș. Anul acesta, cu prilejul împlinirii a 365 de ani de la nașterea lui și a 300 de ani de la apariția operei sale „Didactica Omnia”, festivitățile organizate la „Ziua învățătorului” în toată țara noastră au avut un caracter deosebit, au contribuit într-o măsură și mai însemnată la mobilizarea noastră în lupta pentru ridicarea nivelului învățămîntului.

Învățătorii din Cehoslovacia urmăresc cu interes succesele noastre în construirea socialismului. Prietenia popoarelor noastre datează din trecutul îndepărtat. Această prietenie s-a consolidat în timpul luptei pentru eliberarea patriei noastre, care, alături de armata mării noastre aliate, Uniunea Sovietică, a luat parte și la armata română. Poporul nostru nu va uita niciodată terfele pe care le-au adus eroii romîni, strîpind cu singele lor la Luceanec, Zvolen, Banská Bystrica, Piestany și Trenčín și și vor rămîni un simbol al prieteniei indeructibile dintre popoarele noastre.

Ne sînt cunoscute preocupările voastre în domeniul educației tineretului și ne bucurăm constăntă că luptați pentru a ceeași țeluri ca și noi: legarea școlii de viață, educarea copiilor așa încît să devină oameni de nădejde, patrioți adevărați.

Vă urez mult succes în muncă de plămîdire a viitorilor cetățeni, constructori ai socialismului în patria voastră.

DANA KABOVA

LA MAREA SĂRBĂTOARE

(Urmare din pag. 1 e)

noștrilor însuși. Se întărește necontenit munca desfășurată de învățătorii și profesorii pentru educarea multilaterală a tineretului — astfel încît fiecare elev să devină un om cult, înarmat cu concepția marxist-leninistă despre lume, înălțat de o puternică dragoste pentru patrie, pentru munca pusă în folosul ei. Neumărați învățătorii și profesorii, educîndu-i pe elevii lor în spiritul patriotismului socialist și al internaționalismului proletar, dezvoltă floarea curată a prieteniei frățiești între oamenii muncii de toate naționalitățile, contribuînd astfel la încheierea în unuială a unității de voință a oamenilor muncii din patria noastră.

Cadrelor didactice nu-și mărginesc activitatea numai la sarcinile din domeniul școlii, ci participă și la mișcarea culturală a masei din țara noastră. Plini de dragoste și de atașament față de regimul nostru democratic-popular, neumărați învățătorii și profesorii aduc o prețioasă contribuție la lupta pentru transformarea socialistă a agriculturii, contribuînd la convingerea uitorilor țărani cu gospodării mici și mijlocii să păsească pe calea muncii în colectiv. Totodată, cadrele didactice desfășoară o neobișnuită activitate la cîmul cultural și cultural și la cercurile agroticului și casele de cultură, organizînd cunoștințele științifice, combătînd misticismul, prejudecățile și superstițiile.

Sărbătorind Ziua învățătorului, cadrele didactice din patria noastră, mîndre de succesele obținute pînă azi în domeniul învățămîntului, își iau noi angajamente pentru munca lor viitoare. Această mare sărbătoare este menită să întărească conștiința mării răspunderi ce revine pedagogilor din patria noastră.

Să facem din ziua învățătorului o adevărată tradiție a oamenilor muncii din învățămînt, care să fie pentru învățătorii, profesorii, maeștrii și educatorii un prilej de îmbold în munca de educare a viitorilor cetățeni în spiritul dragostei de patrie, de muncă, de cinste, de respect față de adevăr, al dragostei pentru cultură, al simțului de răspundere față de popor. Să ne îmbunătățim necontenit activitatea obștească și să aducem o contribuție esențială în munca de cultură-lizare a masei și de transformare socialistă a agriculturii.

Comitetul Central al Sindicatului Muncitorilor din Învățămînt și Cultură își exprimă ferma convingere că învățătorii, profesorii, maeștrii și educatorii din țara noastră vor îndeplini și în viitor cu abnegație sarcinile de cinste ce le revin, participînd activ la marea operă de construire a socialismului în patria noastră.

OSCAR JIANU

Gazeta Învățămîntului

COLEGIUL REDACȚIONAL: Maria Banus, Petre Drăgoescu, Ion Dragu, Emilia Mănăc, Lucreția Nagy, Ion Nistor, N. Sipoș.

ÎN ATELIERUL ȘCOLII. Profesorul-instructor de producție Teodor Smîrnov, de la școala profesională nr. 1 din Moscova, stînd de vorbă cu un grup de elevi în atelier.

S u f i x...

„Lucrurile se petrecuseră cu vreo zece zile în urmă. Vilegiaturistii din sanatoriul și case de odihnă porniseră la plimbare pe colinele de pe malul mării. Dot dîntre ei rămăseseră în urmă, o cotiseră într-o parte și în curînd se pomăniră într-o trecătoare îngustă deasupra căreia se înălța mîndră o stîncă înaltă...”

La drept vorbind stîncă n-avea nici un motiv deosebit să fie mîndră, căci n-avea pe ea nici lărbă și nici vreo altă podoaabă naturală. Și chiar dacă natura ar fi vrut să-i dăruiească ceva din bogățiile ei, n-ar fi avut loc s-o facă, deoarece întregul masiv de piatră era plin cu diferite inscripții multicolore și inimii străpunsă de săgeata lui Amor.

În ceea ce privește verdoana, ea era reprezentată aici doar de două rînduri scrise cu oțpetea verde, tocmai în vîrf stîncii.

Te iubesc foarte mult K I I

Eroii noștri se opriră, își ridicară nasurile în sus și priviră plini de curiozitate mărturisirea verde.

— Umător! — spuse unul din ei.

— Intr-adevăr umător! — răspunse celalalt. Cum o fi reușit ficădul ăsta să se cațere în vîrf stîncii?

— Dragostea poate înălța pe om și vai sus. Pe mine mă mîră altăceva. Cum de n-a știut acest tînră că învinte de „K” trebuia să pîndă virgulă? Nu se poate scrie așa.

— Dumneata ești profesor?

— Ești foarte perspicace...

— Profesor de limba rusă?

— Nici de data aceasta nu te contrazic.

— Un profesor poate fi recunoscut la orice lungitudine și latitudine. Mai ales unul sovietic...

— Atenție! — strigă el deodată și își apucă de mină interlocutorul. Sînt

— Sînt de acord cu anteorbitorul...

— Ha-ha-ha... Nu pot să-mi aduc aminte fără să rîd. La gazeta de perete din școala noastră a fost o caricatură grozavă despre asemenea anteorbitori...

— Linște, Gibraltar! Nu vreau să aud despre nicio caricatură. Dacă-ți odihni, odihni să fie!

— Așa stătura de vorbă îndelung în fiecare zi. Din timp în timp, cite unul din ei lansa lozincă, „Dacă-ți odihni, odihni să fie”. Și tot

— Vezi dumneata, eu pregătesc o lucrare pe tema „Mările și oceanele” și încerc să demonstrez...

— Că trebuie să ne odihnim și să nu ne gîndim la nicio temă.

— Just. Să ne confundăm.

Se confundară în curînd capetele lor apărură deasupra apei și capul lui Sufix enunță:

— Minunat lucru este marea... bătrîna mea prietenă marea... Dacă ai ști ce frumos a recitat la serbarea de absolvire eleva mea Nina Karpovici...

— Ascultă, prietene. Parcă ne odihneam...

— Just. Să ne confundăm.

Se confundară. De data aceasta început să vorbescă capul lui Gibraltar.

— Dacă stai să te gîndești, toate ochile geografii sînt depășite. Numai mări cite au apărut: Timleanskaita, Kahovskaita, Kubisevskaita...

Se confundară iar, apoi țesură pe mal. Sărită într-un pictor, bucurîndu-se de viață.

— Minunat! — proclamă Sufix.

— Splendid! — răspunse Gibraltar.

— Și ea va fi frumos, întocmai ca în planetariul din Moscova.

— Știi că-i plăcut să stai așa la paloare, să admiri natura și să nu te gîndești la nimic. Și totuși e foarte interesant...

— Ce este interesant, dragul meu Gibraltar?

— În școala noastră tinerii geografii editază o mică gazetă. O fi apărut numărul curent?

— A apărut.

— De unde știți dumneata?

— Nu s-a întimplat niciodată ca numărul curent al unei gazete să nu fi apărut. Chiar dacă era prost.

— Am acolo, în colecția de redacție, un băiat foarte bun. Are să ajungă departe.

— Unde anume?

— În Urals. La uzînd. Călea Kovalsko, care după terminarea școlii pleacă în colhoz. Să mori de ris. Într-o compoziție despre „Mumu” a lui Turghieniev a scris: „Gherasim, după ce înecă pe Mumu, plecă în colhozul său”.

— Fata nu cunoaște dect satul colhoznic.

— Tocmai! Dar în general este o fată foarte pricepută. De altfel, trebuie să spun că avem în școală copii perfect corepunzători, din care vor ieși niște oameni sovietici foarte buni.

— Și acum, e timpul să mergem acasă.

În dreptul parcului își luară rămas bun.

— Mîine dis-de-dimineață ne întîlim pe plajă și...

— „Și să nu aud nicio vorbă despre școală!”

— Just. Dacă-ți odihni, odihni să fie!

Primele stele ale serii, privindu-i de sus, clipcau una către alta, în modul cel mai semnificativ.

G. RIKLIN

...și Gibraltar